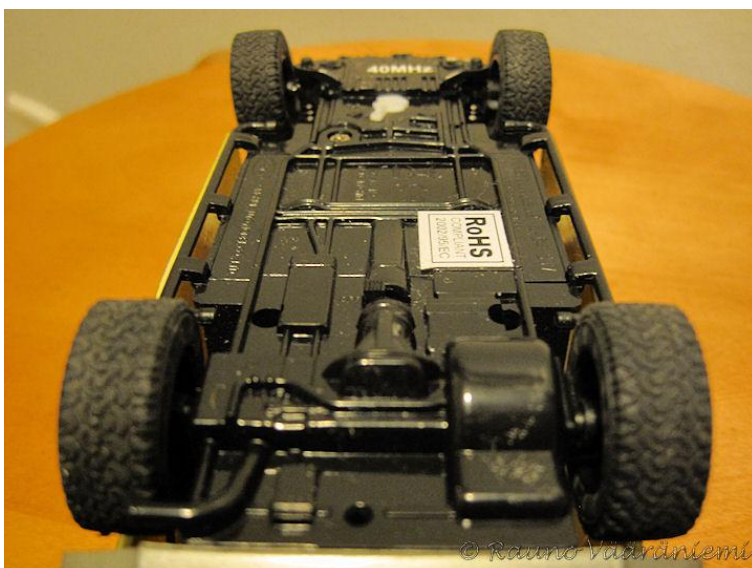

Rutinoffin kuski körötteli: Hummer H2 pienoismalli

Monta erilaista laiskuuden muotoa on pitänyt meikäläisen tehokkaasti pois korvikeautojen rattien takaa. Lisäksi voisi mainita myös erinäiset puistatukset, joita jotkut korvikeautot aiheuttavat, mutta niistä pääsee yleensä yli rypäletisleellä tai vaihtoehtoisesti oman Rutinoffin ratin takana istuskelemalla.

Yllätyin hieman, kun Närä soitti ja pyysi minua tutustumaan yhden hänen tuttavansa, Armas Lopsterin kulkupeliin. Vähän meinasi mennä aamukahvi väärään kurkkuun, kun Närä kertoi Armaksen voivan tuoda sen Hummerin luokseni repussa. Selvittyäni kahvista ja kurkkuun juuttuneista pullanmuruista, päädyimme sellaiseen ratkaisuun, että menen tekemään juttuni sinne Närän uusille kotikulmille, eli tapasimme Närän naapurissa Lopstereilla. Siellä minua oli Oskari Närän lisäksi vastassa viisivuotias miehenalku keltaisen Hummer H2 1:27 pienoismallin kanssa. Auto oli veijarin ensimmäinen sähköllä kulkeva ja maksanut huimat 8,90 euroa.

Saatuani auton käteen hieman epäilevästi katsovalta nuorelta mieheltä, käänsin sen heti katolle ja sain erään suupielet kääntymään alaspäin.

Lupasin olla pöllimättä paristoja, jolloin pääsimme taas molemmat aurinkoisten ihmisten kerhoon.

Hummeri oli alustan mukaan kiinalainen, joka se kait on isommissakin versioissa nykyisin. Alustassa oli valmistajan nimen lisäksi maininta, että on valmistettu lisenssin alla, eli luvat olivat kunnossa niiltä osin.

Autossa itsessään oli virtakytkin, se oli runtattu asiaa sen enempiä miettimättä suoraan kardaaniakselin väliin. Näkyy yläpuolen kuvassa RoHS -tarran vasemmasta etukulmasta vähän etuvasemmalle. Alustasta päästiin myös paristokoteloon, jonne upposi kolme AA-paristoa. Nuori mies oli hankkinut niitä repullisen, on kuulemma tiedossa pitkiä reissuja. Alustasta voisi sanoa sen, että se taitaa olla tämän päivän autoihin nähden aika tasainen, eli tuskin sitä kannattaa alkaa tasoitella kulutuksen pienentymisen toivossa.

Kun tässä alustaa kerran tutkitaan, niin sieltä löytyi keulasta vielä lähettimen taajuus sekä säätö, jolla määritellään kuinka paljon ja mille puolen auto puoltaa.

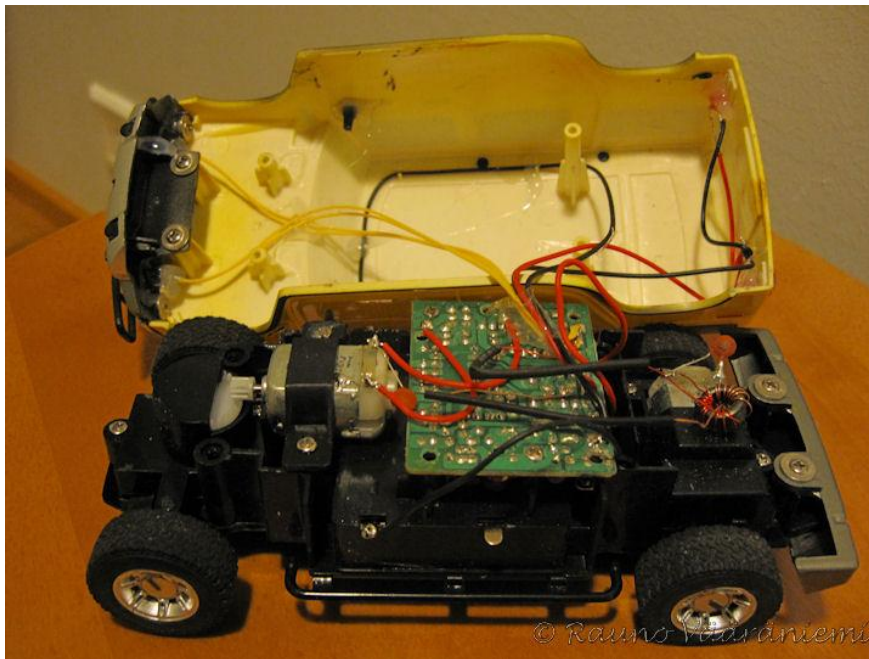
Joku asioista tietämätön voisi väittää, että sillä säädetään auto kulkemaan suoraan. Siinähan väittää, minä sanon sen olevan puoltosäädin ja niin se saa myös olla. Tekemieni testien mukaan auton sai kyllä menemään aika suoraan, mutta myös kulkemaan kuin ajokoira. Myös yks kiintoisa seikka pisti silmään jäykän ja joustamattoman taka-akseliston tutkimisen jälkeen. Hummerissa oli etupäässä oikein erillisjousitus. Sormin painaen se toimi, mutta jäykkyydestä päätellen on tosiaankin parempi, että mm. tuulilasinyyhkijät ovat valettu autoon kiinni.

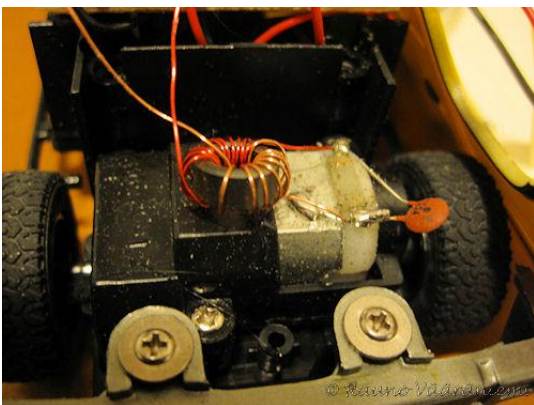
Auton lasien tummuus oli sitä luokkaa, että nuoren Lopsterin ei tarvitse vielä tarhaikäisenä ostaa omia aurinkolaseja tai jos ostaa, niin niiden paikka on enemmän repussa kuin tämän Hummerin hansikaslokerossa. Valoja autossa oli myös kiitettävästi, mikäli nyt nuo kaikki oranssit katolla ja myös muualla olevat pallukat ovat valaistustehtäviä varten. Polttoainekorkki oli vasemmalla puolen, josta ainakin itselle tulee mieleen japanilaiset autot. Kiina on tosin aika lähellä, joten hyväksyn sen tässä kohtaa myös Hummeriin.

Auton ulkopuolella olevat taustapelit eivät olleet säädettävät ja harmikseni huomasin, että niiden peilipinta oli liimattu vinoon. Mahtaa tulla niska kipeäksi sellaisia vinokkaita pää kenossa tiiraillessa, ei hyvä! Jollain tapaa olisin odottanut myös avautuvia ovia, mutta sellaisesta mallista joutuu varmaan maksamaan jo yli kymmenen euroa. Renkaista sen verran, että näyttivät olevan

ennemmin maantiekäyttöön kuin maastoon. Lisäksi ne olivat lähes kivikovat, joka ei myöskään ole otollinen lähtökohta maastomöyrintään. Vanteissa oli reteesti auton nimi. Se on hyvä asia, sillä mikäli varastoi useamman auton renkaita, ei tule laittaneeksi Corollaan Hummerin renkaita. Vararengasta ei ollut, mutta käsi ylös kuka uskoo umpikumirenkkaan puhkeavan.

Pakkohan se Hummeri oli myös avata, vaikka siitä käytiin pienen automiehen kanssa kova väantö. Kymmenen euroa kun vaihtoi omistajaa, sain takaisin hänen kädestäni viemän ja piilottaman ruuvimeisselin. Meinasin kostoksi nielaista kaikki neljä ruuvia, jotka pitivät kopan kiinni alustassa, mutta Närän paljonpuhuva synkkä katse esti kostotoimeni. Päätin sen sijaan tyhjentää heidän perheen autosta renkaat joku toinen kerta, kun selvitän millä he ajavat. Kyllä kymppillä pitää saada muutakin huvia kun avata yksi radio-ohjattava auto.

Minulla oli ajatus kokeilla ajaa myös ilman koppaa, mutta etu- ja takavaloille menevä johdotus esti sen tehokkaasti, enkä tohtinut edes ehdotella sivuleikkureiden käyttöä.

Tekniikkapakettissa oli kaksi moottoria, toisella mentiin eteenpäin ja peruutettiin ja toisella käännettiin etupyöriä. Moottoreista ei käynyt ilmi niiden valmistaja, mutta kun tietää auton alkuperän, ne saattavat aivan hyvin olla peräisin vaikka ensimmäisestä Kadetista, jossa oli ollut keskuslukitus ja sen ohjausmoottorit.

Yksi mielenkiintoinen ajatus tuli mieleen ruuvatessani koppaa takaisin paikoilleen. Entä jos olisin vaihtanut ohjauksen moottorin ja ajomoottorin keskenään? Jos ne ovat identtiset, niin silloin siitä ei olisi ollut tiedossa mitään hauskaa, mutta ellei? Olisiko siinä käynyt niin, että auto olisi kulkenut jopa lujempaa ohjausmoottorilla? No, se asia jäi nyt kokeilematta, eli eläkäämme epä tietoisuudessa sen suhteen. Lisäksi kävi mielessä, että alustan kolme 1,5 voltin paristoa voisi poistaa ja korvata ne katolle laitettavalla 9 voltin paristolla ja jännitesäätimellä. Pitäisi varmaan vaan ensin käydä ostamassa toinen samanlainen Hummer mahdollisen konerikon vuoksi, jotta ajamiset eivät haihtuisi tyystin savuna ilmaan.

Hummerin pienoismallissa oli kiitettävästi mainostettu sen nimeä. Teksti Hummer löytyi jopa etusäleiköistä. Toivottavasti kromi on pysyvää sorttia, muuten auto voi olla kohta Ummer tai jotain muuta.

Karjapuskuri oli miehekästä sorttia ja hyvin viisivuotiaan omistajansa mieleen. Sillä kaatuisi mikä tahansa hirvi tai lehmä, kun hän lähtee pitemmälle reissulle mummolaan. Aikoipa hän jyrätä sillä myös Närän Corollan, josta papparainen ei tykännyt yhtään. Itse totesin karjapuskurin olevan niin iso, että se ei mahtunut kunnolla edes kuvaan – on se valtava!

Seuraavaksi oli vuorossa koeajo. Omistaja omi auton tässä vaiheessa ja näytti seikkaperäisesti miten sillä ajetaan. Katsoin silmä tarkkana vieressä, sillä en halunnut joutua enää maksamaan toista kymppiä siitä hyvästä, että saan muoviauton lommoille. Tässä vaiheessa kaivelin esiin mukana raahaamani kuvauskaluston ja aloin viritellä niitä kuvaamista varten. Tällätessäni ilmastointiteippiä auton kattorakenteisiin, alkoi pikku-Lopsteri taas vääntää suupieliä alaspäin, sillä hänen mukaan laadukasta Hummeria ei jeesusteipillä tuhrita. Kerroin sen olevan Romu-Reiskalta saamaani ammattimiesteippiä, jolloin sain jatkaa hommiani.

Otin kunnan tyypit ennen kuvaamista ja auto oli yllättävän mukava ajaa. Se kääntyi vasemmalle huomattavasti paremmin mitä oikealle, joka vähän ihmetytti. Liukkaammalla alustalla laite jopa suti, mutta pitävämmällä alustalla ei teho riittänyt kuminpolttoon. Saippuaa renkaiden uriin, niin johan menisi kuin tehokkaampikin peli. Pienissä tiloissa auton kiihtyvyys oli erittäin riittävä, jopa aloittelijalle liiankin hyvä. Meikäläisen ajossa seinät kolisivat siihen malliin, että vähän aikaa ajettuani joku naapuri soitti ovikelloa ja kysyi, että meinataanko tehdä remonttia koko pyhäpäivä? Ei, emme meinanneet edes aloittaa moista touhua.

Kokeilin luonnollisesti myös maastoajo-omituisuuksia ja niitä oli. Tämän SUV-ajoneuvon pysäytti myös vähän koholla oleva matonreuna. Hyvä, etten kaatanut siinä tilanteessa koko vehjettä.

Omistajan mukaan en osannut muka ajaa, mutta itse vieritän syyn korvikeautovalmistajiin, ne menevät siitä ali missä ei ole aitaa. Myös sängynpeitolla tehty maastoajokokeilu oli hyvin paristoja kuluttava kokemus. Auto kulki siis erittäin nihkeästi päiväpeitolla. Nyt olisi ollut neliveto ja maastovälitykset poikaa. Emme siis päässeet kohteena olleen pupun luo.

Testasimme myös lähettimen kantomatkan ja se oli epävirallisen jalkamitan mukaan noin 8 – 9 metrin luokkaa, vaikka omistaja väitti, että ainaskin kilometrin ja sata metriä. Kantama on aivan riittävä minun mielestä. Sen verran sivutietoa, että jos naapurilla sattuu olemaan samanlainen, niin sitä voi mennä häiriköimään omalla ohjaimella, toimivat tasan samalla taajuudella. Vaihtoehtoisesti voi ajaa kahta autoa yhdellä ohjaimella. Omistajan kaverilla oli samanlainen ja nämä testitiedot tulivat heiltä.

Kokeilimme autolla myös tavallisen kynnyksen ylittämistä. Se oli aivan liikaa lelu-Hummerin maasto-omituisuuksille. Kynnys oli kuin olisi seinään ajanut. Rakentelimme siihen pikaisesti rampin ja nyt kynnys ylittyi vaivatta. Myös asunnossa ollut portti vaikeutti ajamista, joten kyhäsimme siihen hyppyrin. Suunnitelmissa oli lennättää Kiinan ihmettä siitä metrejä, mutta jälleen kerran 4,5 voltilla toivat rajat vastaan. Hyvä, ettei mokoma kulkuneuvo pudonnut hyppyriltä nokalleen, vauhti kun ei sen nokalla päästä huimannut. Saimme yrittämällä aikaiseksi jonkinlaisen hypyn, josta on myös videomateriaalia.

Valot autossa olivat yllättävän hyvät, etuvaloilla jopa näki aivan pimeässä. Toinen etuvalo oli hieman toista kirkkaampi, mutta se oli metsänpuoleinen. En tiedä, oliko sillä tarkoitus häikäistä puskissa lymyävät hirvet, vai pelkkä valmistusteknillinen moka. Valokuvio oli mielenkiintoinen, mutta eipä tällä tienpäälle lähdetäkään kuin ehkä pojan isukin toimesta kolmen promillen humalassa, koska oikealla autolla ei saa kännissä kaahailla.

Valoista heräsi ajatus, että pitäisi olla pieni langaton kamera ja näyttö sekä täysin pimeä huone vieressä. Oven takaa voisi sitten ajaa täysin pimeässä tilassa auton valojen perusteella, voisi olla mielenkiintoinen koe niin isommille kuin pienemmillekin hummeristeille. Siinä tulisi monella vanhemmalla kuitattua myös aikoinaan autokouluissa poissaolollaan loistanut pimeäajo.

Kiihtyvyys ja huippunopeus jäivät testeissämme vain arvailujen varaan. Sormituntumalla kiihtyvyys oli tosiaan aloittelijalle jopa liiankin hyvä ja huiput huippasivat päätä. Kääntyä auto olisi

voinut paremmin, varsinkin oikealle. No, ehkä kääntyvämmät etupyörät on mahdollista saada paksummalla euronipulla.

Auton ohjain itsessään oli melkoisen yksinkertainen laite. Siinä oli kaksi keinukytkintä. Vasemmanpuoleisella sai auton kulkemaan eteenpäin ja peruuttamaan. Oikealla puolella olevalla napilla se puolestaan kääntyi hieman oikealle ja vähän enemmän vasemmalle.

Ohjain söi kaksi AA-kokoista paristoa ja ne olivat molemmat oman luukun alla. Ohjaimessa ei ollut erillistä virtakytkintä, vaan siinä oli aina virta päällä. Mitä tahansa nappia painaessa ohjaimen punainen led alkaa loistaa, mikä on ihan hyvä asia. Ohjaimesta johtuen kääntyminen on tällä autolla hieman kulmikasta, mutta kuuluu hintaan. Itse ohjainta emme avanneet, sillä siellä tuskin on mitään automiehiä kiinnostavaa. Nuori omistaja tosin yllytti minua avaamaan, sen olisi saanut tehdä kymmenellä eurolla. Tällä kertaa vaan ei tullut kauppvoja, sillä mielestäni rahan kulkusuunta oli jotenkin väärä.

Viimein ajot ja kuvaukset oli suoritettu ja aika pakata kuvauskalusto. En voinut olla lopussa huomauttamassa pikkumiehelle, että koska auto ei ollut Suomen kilvissä, ei sillä ole kesän tullen asiaa pihalle. Naama ei vääntynytäkään alaspäin, sillä auton mukana tullessa ohjeessa kiellettiin ulkokäyttö, siis sisälelu koko vehje. Uskoisin kuitenkin, että kyllä tuolla ulkonakin ajelee, kunhan ei mene sateella ja ajaa jossain sileällä pinnalla. Hiekkalaatikon kingiksi tällä ei ole asiaa, mutta heinä lakoaa varmasti, kun valitsee kohteeksi heikot yksinäiset heinät.

Tässä mielipiteeni pienoismalli Hummerista:

8,90 eurolla saa paljon sellaista millä ei tee yhtään mitään ja mikä ei ole hauskaa. Tämä on hyvin vaatimaton radio-ohjattava, mutta yksinkertaisuudessaan monelle erittäin hyvä peli ensimmäiseksi

radio-ohjattavaksi tai sitten isommille pojille hetken mielijohdeleluksi. Kukaan ei mene konkurssiin tämän hankinnasta ja bonuksena tulee myös pimeäajomahdollisuus.

Tässä olisi oiva peli esimerkiksi ajokorttinsa menettäneiden saunailtaan. Vielä kun ostaa kaksi ja maalaa toisen siniseksi ja laittaa sinisen kuvun katolle, niin voi katsoa, jääkö toistamiseen kiinni, nyt vaan toiselle radio-ohjattavalle.

Missään tapauksessa en suosittele tätä sellaiselle henkilölle, joka ajaa vielä 80-luvun autolla. Tässä on nimittäin paremmat valot, mitä sen aikaisissa ihan oikeissa autoissa – ihan oikeasti!

Eikä sitten oteta liian vakavasti tätä koeajojuttua. Vakavahenkiset koeajoreportit pitää mennä lukemaan muualle. Tämä ei ollut myöskään maksettu mainos, vaan auto on ostettu rahalla ja paristot lainattu naapurilta. Jos jotakin ahdistaa se, ettei tämä ole ns. oikea radio-ohjattava, niin osta itse parempi 8,90 eurolla!

Lisää koeajoja ja koeajovideoita löytyy seuraavista linkeistä:

www.korvikeautot.net

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).

© Rauno Vääräniemi - www.rutinoff.net - www.korvikeautot.net